

λαγχολία, υφαίνει τὸ ρεμβασμὸς τῆς ἀπάνω στὰ χορταρισμένα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, μέσα στὴ φαιδρότητα καὶ τὴν παντοτεινὴ νιότη τῆς ὠραίας περιγύρα φύσης. Ἄλλοῦ, ἔπως στὰ τρίστιχα τοῦ «Excelsior» προχωρεῖ μὲ ρυθμὸ ἀποφασιστικό, μὲ στέρεο βῆμα γιομάτος ἀπὸ θέληση ἐνεργητικὴ καὶ ἡρωϊκὸς πόθος.

Ἡ ἀπόχρωση χαρακτηρίζει τὸ λιτὸ γραφικὸ ὕφος τοῦ Μαβίλη. Ἡ λέξη του, βελμένη μὲ προσοχή, εἶναι γραφικὴ καὶ ποιητικὴ. Ὁ ποιητὴς δὲν κινηγάει τὴ δυνατὴ ἐντύπωση μὲ τὴν ἐντονη λέξη, τὴ μεταφορά, τὴν ἔκφραση τὴν περιεργη. Δὲ βάζει χρῶμα πολὺ καὶ λάμψη. Τὴ λέξη, ποὺ τὴ διαλέγει πάντοτε προσεχτικά, τὴ ζυγίζει κυρίως νὰ εἶναι ἰσόρροπη μὲ ὅ,τι θέλει νὰ ἐκφράσει, καὶ νὰ δίνει τὸν τόνο του. Τὸ ὕφος αὐτὸ γυρεύει πρὸ πάντων τὴν ἀπόχρωση, στὴν ποιητικὴ κυριολεξία καὶ στὸ χαρακτηριστικὸ μεταχείρισμα τοῦ ἐπιθέτου. Πολλὲς φορές ἡ λέξη ἢ κοινὴ δίνει τὸν ἰδιαιτέρου τόνο· ὁ ποιητὴς τὴ βάζει τότε καὶ τὴν ὁμορφαίνει. Δὲν εἶναι ὁ ποιητὴς, ἔπως λέει ὁ Baudelaire, σὰν καὶ τὸν ἥλιο, ποὺ ἐξευγενίζει ὅπου μπεῖ τὴ μοῖρα τῶν πραγμάτων; Ἐξ ἄλλου ἀγαπᾷ τὴ λέξη τὴ γραφικὴ, καὶ δίνει στίς εἰκόνες του μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐνέργεια καὶ ζωὴ, ἔπως στοὺς στίχους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ «Excelsior»:

Κι ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
στ' ἀέλειωτο φαράγγι, ὄλο χαλίκι,
μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.

Κ' ἡ ποιητικὴ αὐτὴ εἰκόνα ἀπὸ τὴν Ἑλιά :

Στὴν κουφάλα σου φώλιασε μελίσι,
γέρικη ἐλιά, ποὺ γέρνει μὲ τὴ λίγη
πρασινάδα ποὺ ἀκόμα σὲ τυλίγει
σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίσει.

Τὴν ποίηση τοῦ Μαβίλη τὴ διακρίνει αἴσθημα βελή. Μέσα στὸ ποιητικὸ ὄνειρό του σταλάζει τὸ δάκρυ καὶ περνάει ὁ θάνατος. Τὸ δάκρυ αὐτὸ εἶναι ἐξάϊσιο. Ἄ δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι... Ὁ ποιητὴς δὲν κλαίει ἀτομικά του πάθη. Δὲν εἶναι «τὸ ἀθέλητο δάκρυ τῆς πλήξης» ποὺ διακρίνει στὸ μάτι τοῦ ἀναγνώστη του ὁ Baudelaire, ἢ τὸ νευρικὸ δάκρυ τοῦ Musset, «τὸ μόνον καλὸ ποὺ γνόρισε στὸν κόσμον». Εἶναι τὸ καθολικὸ δάκρυ τοῦ κόσμου, ἡ μελαγχολικὴ θεωρία τῆς ζωῆς. Ὁ πόνος τῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει μάγια, ποὺ εἶναι ὁμορφη, μὰ ποὺ βγαίνει ἄδωρο δῶρο, καὶ ποὺ ἀφίνει φεύγοντας, ἔπως ἡ πεταλούδα τὸ χνούδι, τὴν πίκρα.

Ἡ ἀγία θεωρία τοῦ θανάτου ἔρχεται μέσα στὸ νειρο τοῦ ποιητῆ μὲ τὴν παρηγοριὰ τοῦ φίλου. Ἡ αἰώνια γαλήνη. Σὰ φίλο θὰ τὸν ἀντίκρουσε καὶ τώρα ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητῆ. Καὶ τώρα ἐκεῖ κάτω... Ὁ

ποιητὴς καὶ ὁ φίλος μὰ ἀφίνει τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ.

Ἄς τὸν φέρουν στὴν ἀνάπαυσή του Ἀγγέλων
πτέρυγες καὶ ὕμνοι.

Σ. Α. ΠΑΡΑΠΕΡΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΤΚΑ

ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Λ. ΜΑΒΙΛΗ

Τὰ μάτια Σου εἶδα τὰ μεγάλα
Σὰν τῆς Σιωπῆς, καὶ πιὸ πολὺ
Γλυκὰ ἀπὸ Γυρισμοῦ φίλι
Καὶ ἀπ' τῆς Μανούλας μας τὸ γάλι.

Κάτι πιὸ ἀπόκοσμο, μὲς στᾶλλα
Τῆς Γῆς, νὰ βλέπουν, ποὺ σφιλεῖ
Καὶ ἡ πιὸ μικρὴ δροσοῦλας στάλι
Μὰ ποὺ καὶ ὁ Αἰθέρας μόλις κλεῖ.

Τὸ ἀσύλληπτο τὸ Κάτι ἐκεῖνο
Θωρῶ στὸ βλέμμα Σου, πιὸ ἀγνὸ
Καὶ ἀπὸ τὸν πάλλευκο τὸν κρίνο

Καὶ ἀπ' τὴν Παρθένο πιὸ σεμνὸ...
Νεραΐδινη ἢ ὄψη Σου ἀγαλμάτων
Μὲ βάθρα τους, ἀφροὺς κυμάτων...

Σπέτσες 1912 12 14 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΣΤΟ Λ. ΜΑΒΙΛΗ

Τῆς δάφνης, ποὺ σοῦ στόλιζε τὸ μέτωπο, Τεχνίτη,
εἶχε κοπῆ ἀπ' τὸν Παιρνασσὸ τὸ τρυφερὸ κλαδί
μὰ ἐσὺ καὶ δάφνη ἐγύρευες, ποὺ βλάσταινε στὴν Κρήτη
καὶ τώρα δάφνη ἐγύρευες στὴ σκλαβωμένη γῆ.

Μὰ ἐκεῖ στὴ γῆ τῶν δεκαφτὰ μὲ τὴν Κερὰ Φροσύνη
ὄραματίστης τίς ἀγνὲς νυφούλες τῶν νερῶν
τῆς Λίμνης καὶ σοῦ πόθησεν ἐκεῖ ἡ ψυχὴ νὰ μείνη
σιμὰ στοὺς θρούλους ἔνδοξων καὶ παλαιῶν καιρῶν

ΑΡΓΥΡΗΣ Ν. ΚΟΡΑΚΑΣ

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο, πρῶτο τῆς καινούριας χρονιάς
ἀν' ὁ τόπος μᾶς παίρνει, θ' ἀρχινήσουμε τὸν «Ἀρχισυν-
τάχτη» τοῦ Ταγκόπουλου, ποὺ παραστάθηκε τὸ περασμένο
καλοκαίρι στὸ θέατρο Μαρίας Κοτοπούλη.